

Trup și suflet chinui

CTN

Se frâng lacrimi printre gene,
Cerul pare ostenit,
Iar pământul parcă geme...
Sufletul mi-e cătrănit!

Mă-ngenunche iar suspinul,
Gându-mi este răvășit...
Vreau să nu mai văd declinul
Și nici chipul chinuit!

Curg priviri pe dalbe file
Și pe trupu-ți răstignit...
Nu mai vreau și alte zile
Să simt cuiul pironit!

Nu mai vreau să-nnăbuș clipa
Și nici glasul tânguit!
Astăzi mi s-a frânt aripa
Lacrima când ți-am zărit.

Vreau să fug uitând de toate
Câte nu le-am împlinit,
Doar că sufletul nu poate
Și se zbate rătăcit.

Frământări de lumi deșarte
Peste tot m-au însoțit...
Timpul toate le desparte
Și-acum glasul mi-e pierit.

Răzvrătiri 'naltă ființa
Peste hăuri de granit,
Lacrimă mi-e neputința
Ce-mi pare de neoprit.

Mă-nspăimânt de suferință
Și de trupul tău ciuntit...
De-ar mai fi timp de căință,
Unde-i locul cel sfântit?

Unde să-mi ridic o rugă
Pentru tot ce-ai pățimit?
Nu mai vreau s-o iau la fuga

Printre lacrimi de smintit!

Uneori de te-am uitat,
Doamne, eu tot te-am iubit
Și mereu eu m-am rugat:
Iartă-mi gândul pustiit!

Îmblânzește-acum cărarea
Cea pe care am pornit
Și-mi alungă întristarea...
Bucură-mi gândul cernit!